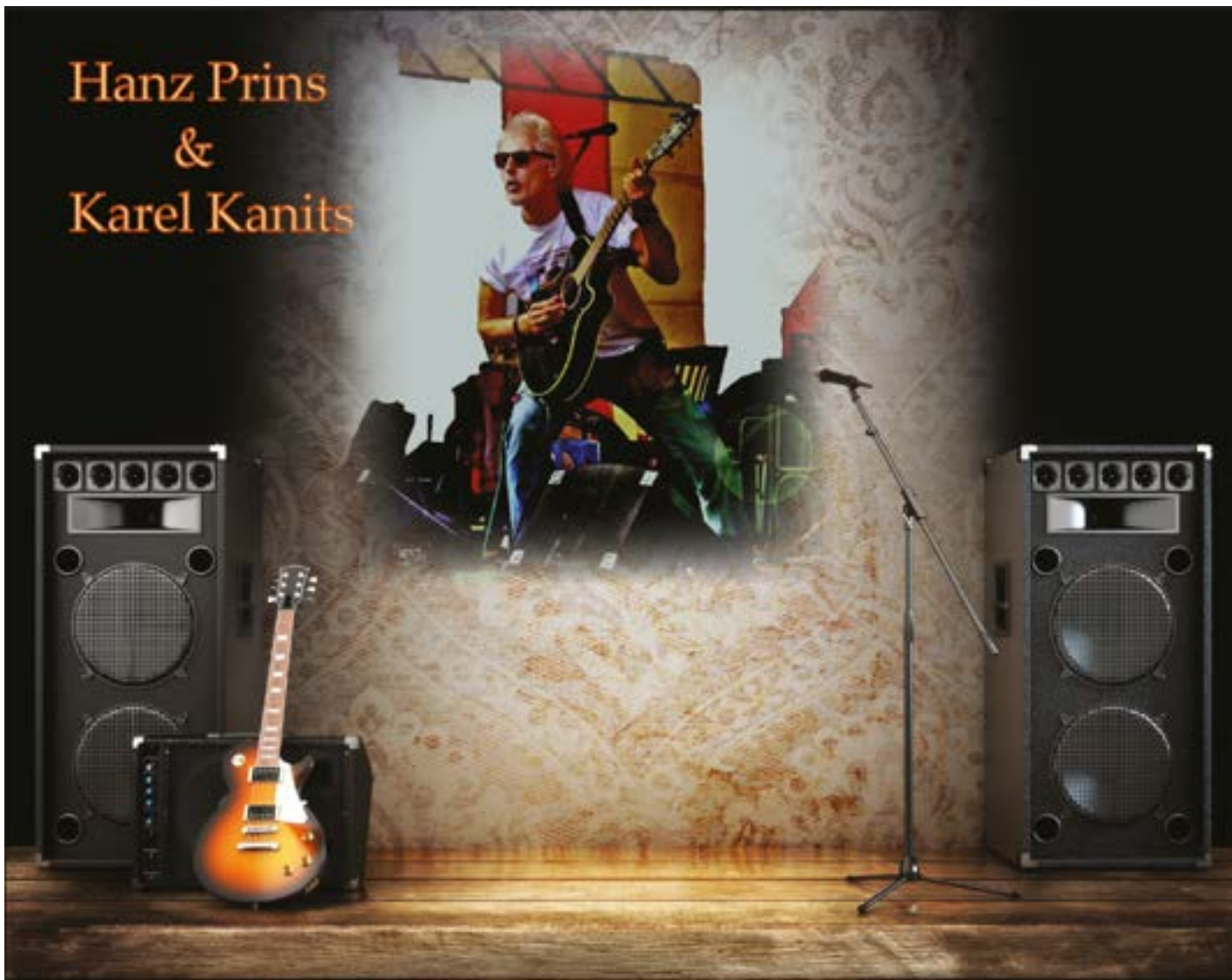

Hanz Prins
&
Karel Kanits

En geef mijn gezwel ook wat te zuipe..!

En geef mijn gezwel ook wat te zuipe..!

Hanz Prins & Karel Kanits

Inhoud

Voorwoord	7
We blijven wél normaal doen...	11
Muziek als Medicijn!	24
Weelderige konthaargroei	38
It's Only Rock 'n Roll	58
De eerste slag is gewonnen!	70
Comeback on stage!	88
Papa, ik lijk steeds meer op jou	98
De man met de twee slangetjes	116
Pirates Always Have Parrots	138
Haagse Held in Musicon	156
En toch waren we beter	176
Ziekenhuis Lijkenberg	188
Biografie of Requiem?	211
Kus van Sarah	222
Kijk uit allemaal en vat geen kanker!	236

Voorwoord

‘Karel is zo ontzettend verliefd op je, dat ik het eigenlijk ook een beetje ben,’ zegt Hans en kijkt me met die voor hem zo typerende ondeugende blik aan. Ik glimlach, want ik ken hem al een beetje. Binnen een paar weken heb ik zo’n beetje de hele vriendenkring van mijn nieuwe liefde ontmoet maar heb Hans, door de vele gezamenlijke optredens – Karel draagt verhalen voor - het meest gezien. In de jaren die volgen besef ik dat Hans niet verliefd was op mij, maar op het leven. Een levensgenieter pur sang.

Soms zie ik hem voor me, zoals hij aan komt fietsen met zijn gitaar op zijn rug. Even een hand door zijn verwaaide blonde lokken haalt, zijn zware bruinleren jas uitdoet en gretig een Leffe bestelt. Hij is de natuurlijke combinatie van een rustige, haast bescheiden jongensachtige man met een gortdroog gevoel voor humor en een rock en roll podiumbeest. We worden vrienden.

Ik voel mij me al snel thuis in de bierdrinkende vriendengroep en mag zelfs op de mannenavonden mee de kroeg in. Literen donker bier drinken ze. Ik ook, want ik wil graag stoer zijn, en door mijn aangepaste drankgebruik ben ik één van de mannen. Voor Hans reden om mijn naam om te dopen tot Dirk.

Het muzikale talent van Hans wordt me al snel duidelijk. Gitaar, zang, piano, hij draait er zijn hand niet voor om. Nog leuker zijn de gesprekken tussen hem en Karel, waarin humor altijd de boventoon voert.

Het is najaar 2010, de verontrustende berichten worden bevestigd; Hans heeft ongeneeslijke slokdarmkanker. Karel klinkt timide als hij mij dit onheilsbericht telefonisch meldt, maar voegt daar gelijk aan toe dat Hans gaat vechten, en Karel zal hem daarbij helpen. Die vegetarische, gezonde, niet rokende en regelmatig hardlopende man is getroffen door deze klotenziekte. Of, zoals Hans het zelf zegt, die kankerkanker.

Het wordt een strijd tussen hoop en vrees; ik zie mijn lief verbeteren meevechten en een grenzeloos optimisme aan de dag leggen. Maar niet alleen Karel stort zich in de strijd tegen deze onrechtvaardige ziekte, tientallen vrienden van Hans en Mieke zijn dag en nacht bezig

met het bieden van troost, steun, diepgaande gesprekken, zoeken urenlang op internet naar hoop op leven of rijden Hans van en naar het ziekenhuis ter ondersteuning bij de chemotherapieën. Aan aandacht geen gebrek, en dat typeert zowel de vriendengroep als Hans en Mieke. Ze zijn er voor elkaar, in goede en slechte tijden.

Ondertussen zijn Karel en Hans bezig de cd van Hans samen te stellen met de gulle medewerking van Haagse muzikanten. Alles wat ze willen lukt, behalve het elimineren van het gezwel van Hans dat hem steeds vaker beperkt in zijn drang tot leven.

Maar de strijd is nog niet gestreden, beiden zijn ze ervan overtuigd dat ze ooit samen, een lekkere Leffe drinkend, zullen lachen om de mankementen van de ouderdom.

Hans overlijdt op 19 april 2012. Hij heeft het leven dat hij zo omarmde moeten loslaten. Nu moeten wij Hans loslaten. Bij Karel sluimert echter nog altijd de belofte die hij Hans vlak voor zijn heengaan deed; ervoor zorgen dat door het schrijven van een boek, Hans onsterfelijk zal zijn. Dit prachtige boek is het resultaat van zijn inspanningen. Het zijn de herinneringen van een vriend aan een vriend. Het zijn ontroerende, intieme maar ook rauwe, humoristische verhalen en e-mails die de hoop en wanhoop blootleggen van de innige band van twee kameraden, bezegeld met emotie, humor en een onbegrensde liefde voor donker bier.

Debby/Dirk

We blijven wél normaal doen...

Van: Mieke

Verzonden: vrijdag 10 december 2010 14:17

Dag lieve vriendinnen en vrienden,

Hierbij breng ik jullie met een brok in mijn keel op de hoogte dat Hans een kwaadaardig gezwel heeft in zijn slokdarm.

Hij gaat de molen in en als er geen uitzaaiingen zijn dan kan hij geopereerd worden, wat niet gemakkelijk zal zijn.

Volgende week donderdag horen we of het mogelijk is.

Het is onwerkelijk en ik voel de grond onder mijn voeten wegglijden... maar we gaan er voor knokken!

Jullie mogen gerust bellen om ons te steunen of langskomen. Ik blijf gewoon werken, maar Hans is thuis en kan afleiding gebruiken... hij heeft het heel erg zwaar...

Lieve groet aan jullie allemaal...

xx Mieke

Het is vrijdagmiddag laat. De A13 staat weer afgeladen vol. Iedereen wil zo snel mogelijk naar huis, maar niemand wil dat zo graag als ik. Wederom heb ik een lange slopende werkweek achter de rug in de suïcidestimulerende omgeving van Rotterdam-Alexanderpolder en ik snak naar mijn woonverblijf in de stad der steden.

Ik zit me op te vreten over het rijgedrag van een aantal van mijn medeweggebruikers. Ondanks dat we met zijn allen de verkeersveiligheid op een woonerf zouden kunnen garanderen en peuters op hun driewielers zonder enig risico tussen de auto's door de snelweg zouden kunnen oversteken, zijn er BMW-rijders met lage voorhoofden die constant zitten bumperkleven in de kennelijke veronderstelling dat hun ongeduldige aandringen de file zal doen oplossen.

Hoewel ik bumperklevers in die situatie en meer in het bijzonder in de gemoedstoestand waarin ik op een dergelijk moment verkeer een langzame en pijnlijke dood toewens, kan ik mij gek genoeg weer wél verplaatsen in hun tomeloze behoefte aan snelheid.

Eindelijk, vijf kwartier later en hemelsbreed nog geen twaalf kilometer verderop, rij ik soepel door de Newtonstraat in Den Haag huiswaarts als mijn zoon Jordi me belt.

Of ik het mailtje van Mieke heb gelezen. Ik leg omstandig uit dat ik in mijn werkdrukke niet eens de tijd heb genomen om te vreten en te schijten, laat staan dat ik de gelegenheid heb gezien om mijn privémail te checken. Bovendien laat ik weten, dat Mieke mij in haar berichtgeving nog al eens overslaat, omdat om één of andere duistere reden mijn hotmailadres haar berichten niet accepteert of herkent.

Op een voor hem ongebruikelijk rustige toon onderbreekt hij mijn van zelfbeklag overlopende betoog en vertelt dat er bij Hans een kwaadaardig gezwel is aangetroffen.

Hoewel ik nooit heb gebokst, komt deze mededeling aan als een welgemikte stoot tegen mijn linkerslaap. Bij de woorden *kwaadaardig gezwel* heb ik de auto abrupt de kant in gestuurd, waardoor ik met mijn hoofd onzacht in aanraking kom met het linkerportier. Versuft zit ik stil en laat Jordi me opnieuw vertellen wat er in die mail stond. Hij vond het belangrijk dat ik dit zou weten over één van mijn allerbeste vrienden.

Ik ben zo geschokt dat ik niet eens vraag, wat dit afgrijselijke nieuws met hém doet. In plaats daarvan bedank ik mijn geliefde troonopvolger voor zijn adequate en attente telefoontje en hang op.

Vervolgens zit ik enige tijd vertwijfeld te bedenken wat te doen. Pragmaticus en oplossingsgericht tot op het bot, maar nu zie ik even geen uitweg en zit ik plotseling met een bek vol tanden en met een enorm machteloos gevoel van acute handelingsverlegenheid.

Twee minuten later, maar dat kunnen er ook tien zijn geweest, start ik de auto weer en rij naar het huis van Hans en Mieke.

Ik tref hem terwijl hij de kerstboom aan het optuigen is; iets dat onwezenlijk aandoet.

Onwezenlijk, omdat ik me niet kan voorstellen dat dat mijn eerste actie zou zijn in het ineens zo bescheiden restant van m'n leven. Wat ik dan wél zou doen, weet ik niet. Waarschijnlijk zou ik me geen raad weten.

Maar daarin onderscheidt Hans zich nu juist van de gemiddelde sterveling. Zoals gedurende zijn hele ziekte zou blijken.

Op mijn onbeholpen vraag: 'Wat ga jij nou doen?' valt hij snikkend in mijn armen.

Zijn blik verradt dat hij van mij geen vertwijfeling verwacht. Ik voel me tot de orde geroepen. Gek genoeg stelt me dat gerust.

Vanaf dat moment hebben we de kanker menigmaal vervloekt en midden in zijn lelijke bek uitgelachen.

Van: Hanz

Verzonden: zondag 12 december 2010

Beste allen,

Normaal doe ik aan dit soort dingen nooit mee: is onzin, ben een nuchtere vent, aards, van het leven genietend, met beide benen op de grond, maar...

Nu ik 2 dagen geleden heb gehoord dat ik slokdarmkanker heb, is eerst m'n wereld ingestort en nu staat ie op zijn kop.

Gek, dat ik nu al anders in het leven sta en het ook van een andere kant bekijk. Moest daar eerst iets vreselijks voor gebeuren...?

De mail stuur ik door naar jullie om te zeggen dat ik jullie natuurlijk niet wil verliezen, en er zijn nog veel meer mensen die ik in 2011 (en daarna) niet wil verliezen.

Maar als rasechte 'egoïst' voeg ik er aan toe dat jullie mij ook maar niet moeten verliezen...

Hanz

COMPRENDRE L'AFFAIRE EST LE DEBUT DE LA FUN

Stuur dit hart naar iedereen, die je in 2011 niet wil verliezen. Ook naar mij, als ik daarbij hoor?

Probeer op deze manier 12 harten te verzamelen. Benieuwd...

Doen hè! En laat het me weten! Laat me weten wat er gebeurt de ochtend nadat je deze mail hebt geopend.

Het is een ongewone mail. Het geeft je een precieze tijd morgen. Laten we eens zien of het werkt

GUARDIAN ANGEL

Engelbewaarder

Stuur deze boodschap door op dezelfde dag dat je hem ontving

Het klinkt misschien gek, maar het komt precies op tijd

Wij geloven dat er iets staat te gebeuren

Engelen bestaan, alleen hebben ze af en toe geen vleugels en noemen we hen vrienden;

Jij bent een van hen.

Iets moois staat voor jou en je vrienden te gebeuren.

Morgen om 11:05 zal iemand je iets vertellen wat je al langer wilde horen.

Verbreek deze ketting a.u.b. niet en stuur het naar tenminste 7 van je vrienden.

Karel

Zal je net zien. Heb je net te horen gekregen dat je kanker hebt, is er zo'n goedbedoelende muts in de vriendenkring die - vergezeld van een vage Franse leus - per mail een fonkelend hart doorstuurt. Met de tergende boodschap om de ketting vooral niet te verbreken en hart en bijbehorende tekst aan al die je dierbaar zijn door te sturen. Nou ja, zeven daarvan dan. Heeft de rest mooi pech gehad.

Uiteraard heb ik dat gedaan, al was het maar omdat Hans dat zelf ook deed en in zijn ontredde-ning moet hebben gedacht dat het in ieder geval geen kwaad kon.

Ik heb echter van niemand vernomen dat hij op de dag na het doorsturen even na elfen 's ochtends in extase werd gebracht met een mooie mededeling.

Veel erger; een dag of drie later, om precies te zijn op 16 december, belde ik rond datzelfde tijdstip vanaf m'n werk naar Hans, die mij op doffe toon vertelde dat de kanker was uitgezaaid. Zo was uit nader onderzoek gebleken.

Elk woord van troost daarna werd door Hans in dank afgenomen en leek ook enig effect te hebben, maar toen het contact weer verbroken was, drong het tot mij door dat hij met die ontvankelijkheid mij eerder troostte dan andersom.

Van: Mieke

Verzonden: donderdag 16 december 2010

Lieve familie en vrienden,

We hebben het verschrikkelijke nieuws waar we zooooo bang voor waren vandaag te horen gekregen; het is uitgezaaid en er is geen operatie meer mogelijk!

Hans moet worden bestraald en gaat chemotherapie krijgen...om zijn leven te verlengen...

Hans wil er voor gaan vechten om alles aan te grijpen wat mogelijk is. Hij gaat ook alternatieve geneeswijzen onderzoeken en proberen...: 'baat het niet dan schaadt het ook niet!' Alle informatie is welkom!

Mieke

Karel

Rond zes uur 's avonds belt Mieke. Of we met zijn allen naar het Paardcafé willen komen. Voor die avond stond al langer tevoren een optreden van dochter Eva met haar band in de agenda, maar door het vreselijke nieuws van vandaag leek het logisch dat dat niet door zou gaan.

Maar het was Hans zelf die er op had aangedrongen om alles gewoon door te laten gaan onder het motto: *We blijven wel normaal doen.*

Al vroeg zijn we met zijn allen in het Paardcafé aanwezig. Hoe interessant je jezelf ook vindt; het geeft geen pas om op een avond als deze te laat te komen.

Eva' doet een routineuze soundcheck, waarbij opvalt dat ze tegen haar gewoonte in nadrukkelijk oogcontact vermijdt met het publiek. Iets dat ze de hele avond zou volhouden. Dan komt Hans binnen, zichtbaar aangedaan. Maar wel in stijl; cowboylaarzen, spijkerbroek en leren jas, waaruit zoals gebruikelijk het puntje van een rode zakdoek steekt die hem vanavond goed van pas zou blijken te komen.

Hans wacht een warm en geëmotioneerd welkom van alle aanwezige vrienden en vriendinnen.

Sommigen kunnen hun tranen niet bedwingen. Gelukkig barst de muziek los, en dat

verschafft mij het alibi om zonder iets te hoeven zeggen Hans te belagen met een vers getapt La Chouffe-biertje. De uitgewisselde blikken van verstandhouding blijken voldoende. Eva's optreden is ingetogen, maar soms lijkt ze aan de microfoon haar verdriet te overschreeuwen.

Later op de avond zakken we met Hans en nog een mannetje of zes door bij café *Emma* aan het Regentesseplein. We lachen ongegeneerd om een opmerking van Arie O., die na een onbedaarlijke hoestbui uitbrengt, dat Hans hem waarschijnlijk nog ruimschoots gaat overleven...

Van: Mieke

Verzonden: zaterdag 18 december 2010

Hai Karel...

Allerbeste vriend van Hans. Wij gaan alles doen wat mogelijk is om het leven van Hans te verlengen. Het was heel gezellig en warm om afgelopen donderdag allemaal samen te zijn, dat vond Hans ontzettend fijn... Hans had toen we thuis kwamen heel veel last en het was een pijnlijke confrontatie om te zien dat hij dat echt niet meer aan kan Karel... Bedankt in ieder geval Karel voor de fijne avond afgelopen donderdag. Wij hebben dat als familie heel erg gewaardeerd en we hopen dat er nog veel van deze warme fijne avonden komen... Wij geven de strijd/moed echt niet op en dat moet jij ook niet doen toch?

Liefs van Mieke en Hans xxx

Van: Karel

Verzonden: 18 december 2010

Lieve Mieke,

Natuurlijk geven we niet op! Ik heb nog steeds het idee dat dit niet kan en zéker dat dit niet mág! Ik ben weliswaar niet zo bovennatuurlijk aangelegd, maar ik kwam gisteravond met Debby tot de conclusie dat je met geesteskracht heel ver kan komen. Blijven geloven in een goede of betere afloop en er álles aan doen. Om het leven van Hans te verlengen. Niet met weken of maanden, maar met jaren.

Houd kracht en moed, Mieke. Alles in het verleden wees al in die richting, maar nu zie ik het meer dan ooit: die gozer is helemaal wezenloos van jou en jullie kinderen. Alleen daarom al zal hij de strijd niet opgeven.

We gaan gewoon nog lang van Hans genieten, dus er komen nog veel van zulke avonden als afgelopen donderdag aan.

Liefs

Karel

Van: Mieke

Verzonden: 23 december 2010

Dag lieve vrienden/familie...

Vandaag zijn we bij de oncoloog geweest samen met Sarah en nog een vriendin om alles goed te horen en te vragen wat er allemaal gekomen is uit de onderzoeken van de afgelopen tijd. Het was een erg fijne vrouw, de oncoloog. Die waardeerde het zeer dat we met zijn allen kwamen en ook zoveel vragen hadden. In ieder geval waren we vandaag voor het eerst blij met nieuws dat er maar één uitzaaiing zit in de lymfeklier en dat we zo snel mogelijk met een hopelijk effectieve chemo kunnen starten. Zijn hart, longen, bloed en andere organen zijn goed en dat is ook weer een voordeel. Wanneer de chemo goed aanslaat kunnen we Hans zijn leven rekken... en dat willen we natuuuuuurlijk allemaal heel graag! We gaan

wel over 2 à 3 weken voor een second opinion naar het Dijkzigt Erasmus ziekenhuis in Rotterdam, waar specialisten zitten op het gebied van slokdarmkanker. Wanneer alle neuzen dezelfde kant op wijzen wat de behandeling betreft, dan gaan we starten met chemo... De oncoloog zelf wil ook dat we 100% achter de behandeling staan, voordat we beginnen. We hebben nog gesproken over de alternatieve behandelingen, maar ze is van mening: *Probeer eerst dit en gaat het niet goed kun je altijd nog in dat circuit duiken.*

Ze gaat ons als het mogelijk is ook aanmelden voor allerlei onderzoeken in Nederland op het gebied van slokdarmkanker waar ze mensen voor nodig hebben. Omdat we alle kansen willen benutten... Wij waren vandaag voor het eerst blij met dit bericht! Genezen kan niet maar wel zijn leven rekken (hopelijk heel lang!) en daar gaan we voor en hopelijk natuurlijk nog steeds met jullie steun die we als heel belangrijk, warm hebben ervaren! Alvast bedankt voor alles en als we jullie nodig hebben, dan gaan we jullie bellen/mailen/hulp vragen et cetera. Mocht je dat niet willen dan moet je dat wel laten weten (grapje).

Lieve groeten allemaal van Hans en Mieke

Karel

Het is 30 december, de dag voor mijn verjaardag. Traditiegetrouw drink ik mij op die datum met m'n beste vrienden voldoende moed in om de onverbiddelijke confrontatie met het ouder worden aangaan, maar eigenlijk is het niet veel meer dan een geweldig excuus om liederlijk dronken te worden als voorproefje op de jaarwisseling. Bovendien realiseer ik me wat voor luxeprobleem ik heb; ik weet er wel één die maar wat graag de confrontatie met de ouderdom zou willen aangaan.

Emma zit op deze avond als altijd afgeladen vol en we hebben al twee snelle rondes Westmalle Dubbel gehad als Hans binnenkomt. Momentje van glorie. Zowel voor hem als voor mij.

Voor mij, omdat ik aanvankelijk twijfelde met hem uit te nodigen. Het laatste dat ik wilde was dat hij zich te veel zou uitputten. Het was immers de bedoeling om ook nog samen Oud&Nieuw te vieren. Maar gelukkig had ik hem wel uitgenodigd en dus in de verleiding gebracht. En de glorie was natuurlijk dat hij op die uitnodiging was ingegaan. Want ja, wie riep er ook weer vrijwel meteen:

‘We blijven wel normaal doen?’

De meeste glorie was uiteraard voor Hans, die met bijna fatale beuken tussen de schouderbladen werd ontvangen. Hoewel hij het in voorbereiding op de chemo wat rustiger aan wil doen, was doorslaggevend, zo redeneerde hij, dat:

‘Waar mijn lichaamscellen verzadigd zijn van het bier, de kanker daar geen schijn van kans heeft.’

Als hij mijn lichte verbazing over zijn komst opmerkt, zegt hij: ‘Natuurlijk ga ik dit meemaken. Desnoods had ik m’n gezwel thuisgelaten als die geen zin zou hebben gehad.’ Manhaftig zet hij zich aan het bier, dat behalve dat het hem goed smaakt in ieder geval de sensatie geeft dat het met het grootste gemak door zijn geteisterde slokdarm glijdt. Hij geniet zichtbaar. Wanneer het gezelschap nog verder uitdijt als mijn grote liefde Debby met wat vrienden binnenkomt, wordt het een behoorlijk voorschot op het feestje dat eigenlijk voor de volgende avond staat gepland. We moeten oppassen ook weer niet te vroeg te pieken. De drank vloeit rijkelijk en daar waar verzadiging dreigt, zorgen de bitterballen, de gratis olieballen of de kippenvleugeltjes gelukkig weer voor voldoende dorst.

Hoe tegenstrijdig het ook klinkt; Hans maakt van de relatieve anonimiteit in een grote groep mensen gebruik door exclusief aan Debby zijn intense verdriet te laten zien. Zonder dat de rest van het gezelschap het in de gaten heeft, hangt hij plotseling snikkend boven zijn biertje. We praten hem moed in, nemen er geen genoegen mee dat die kutkanker onze Hans te gronde richt. Maar onderkennen tegelijk het feit dat hem uiteindelijk een eenzaam gevecht te wachten staat. Het is iets dat hem vaker parten zou spelen: het besef één te zijn met zijn dierbaren, maar tegelijk het besef dat hem als enige het noodlot had getroffen. Kwaadheid, onbegrip en verdriet. Gevoelens die hem frustreerden, maar die hem tevens een onvermoede kracht en bravoure zouden geven.

Noot: hierna tref je een eerste column van Hans, zoals hij er tijdens zijn leven een aantal schreef. De meeste hoofdstukken sluiten ermee af.

Column Hanz

In behandeling - zomer 2000

Laatst ben ik in behandeling geweest in een psychiatrisch ziekenhuis, omdat ik het niet meer zag zitten. Mijn klachten werden daar al snel problemen; depressieve reacties op levensfase-gebonden problematiek, gepaard gaande met agressieve exacerbaties. Dat was omdat ik mijn vrouw had geslagen, toen ze zei dat ik én grijs én traag van begrip begon te worden.

Bij een dame met lange, slanke benen kwam ik in gesprekstherapie. Zij informeerde – nadat ze me had gevraagd hoe het met slapen, drinken en eten ging - naar mijn seksleven. Nadat ik met mijn verhaal was losgebarsten, heeft mijn therapeute het gesprek voortijdig beëindigd. Ik had niet eens de kans gekregen om te zeggen dat ik het allemaal lang geleden, in de

60'er jaren, had meegemaakt. Dat kon zij ook niet weten, want ze liep toen vermoedelijk nog in luiers rond.

Ik werd naar één van haar mannelijke collega's verwezen. Hij vroeg vooral door naar mijn kijk op de wereld. Nou, met die wereld is dus iets goed mis, dat heb ik hem wel verteld. Toen schoof hij zijn stoel wat naar achteren en merkte met een warme, fluwelen stem op: 'Eigenlijk zit het allemaal in uzelf...' Daarop kreeg ik last van een agressieve exacerbatie.

Mijn vrouw vond dat ik in de loop van de behandeling thuis wel een stuk rustiger was geworden. 'Die gesprekken doen je klaarblijkelijk goed,' zei ze. Tja, ik was intussen alweer bij mijn derde behandelaar aangeland. Weer een man, dit keer met een lang, stevig postuur. Die man had wel wat in zijn mars, want hij ging mij helpen om wat aan

de toestanden in de wereld te doen, zodat ik het weer zag zitten. Als dat nou een beetje zou meezitten, dan kon die makker me wellicht ook helpen met mijn midlife crisis. Want dat had ik namelijk. Daar was ik achter gekomen door het lezen van een artikel en het invullen van bijbehorende enquête in de Libelle. Dat had mijn zorgzame - of bezorgde? - echtgenote me laten zien. Dus bracht ik mijn midlife crisis naar voren bij mijn behandelaar. Ik moest toen mijn opvattingen over mijzelf en de wereld positief etiketteren; mijn grijze haren zijn geen teken van ouderdom maar van wijsheid, mijn traagheid is een vorm van bedachtzaamheid en met Ajax komt het weer helemaal goed. Mijn antisociale persoonlijkheidstrekken geven eerder blijk van een avontuurlijke persoonlijkheid en mijn enigszins narcistische inslag moet worden gezien als uiting van een zelfbewuste levensstijl. Deze omslag in het denken over